

ΤΩ ΣΥΜΠΑΘΕΣΤΑΤΩ ΜΟΙ
ΜΥΡΩΝΙ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

ΕΠΙ ΤΗ ΣΚΛΗΡΑ ΚΑΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΩ ΑΠΩΛΕΙΑ
 ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ ΤΟΥ

ΟΧΙ ! δέν ἦταν σπλάχνο σου, δέν ἦτανε παιδί σου
 Ἡ κόρη ἢ ἀγγελόμορφη 'ποῦ λάτρευε ἢ ψυχὴ σου,
 Παρ' ὄνειρο ὀλοζώντανο, οὐράνια ὀπτασία,
 Ποῦ καί 'ς τὸ ξύπνο μᾶς πλανᾶ ἢ ψεύτρα φαντασία.
 Κι' ἂν εἶχε κάλλη ἀνθρώπινα καὶ 'σάν Νεράϊδας κάλλη
 Καὶ 'ς τὴ λαλιά της μουσικὴ ποῦ ξεπλανῶνταν κι' ἄλλοι,
 Κι' ἂν εἶχε μάτια ὀλόφωτα καὶ χεῖλη ζαχαρένια
 Καὶ 'ς τὴ γλυκειὰ της τὴ μορφή δροσιὰ τριανταφυλλένια,
 Κι' ἂν ἔστηνε, 'σάν Παναγιά, τὸ θρόνο 'στὴν καρδιά σου
 Κ' ἦταν κρυφὸ καμάρι σου, κρυφὸ προσκύνημά σου,
 Μὰ ὄχι ! σέ 'ξεγέλαε ἢ δόλγια ἢ στοργὴ σου
 Καὶ τ' ἀγγελουῶδι τ' οὐρανοῦ τὸ 'περνεσ γιὰ παιδί σου.
 Γι' αὐτό, ὅταν τῆς ἔπλεκες τοῦ γάμου τὰ στεφάνια,
 Ἐκείνη, ἓνα πρῶτίνὸ π' ἀνοῖξαν τὰ οὐράνια,
 Μ' αὐτὰ ἐκρυφομίλησε, 'θυμήθη τὸ Θεό της
 Κ' ἐπέταξ' ἀπ' τὰ χέρια σου ψηλὰ 'στὸν οὐρανὸ της.
 Κ' ἔτσι, ἐσβύστη τ' ὄνειρο μὲ τ' ἄπλαστά του κάλλη,
 Κ' εὐρέθηκες, σάν 'ξύπνησες, στὴ σκοτεινιά σου πάλι.

(Ἐξ Ἀθηνῶν, 12 Δεκεμβρίου 1889)

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΤΩ ΠΑΡΗΓΟΡΩ ΠΟΙΗΤΗ
 Κ. Φ. ΣΚΟΚΩ.

Φωνὴ τις ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ παρήγορος, ἠδεῖα
 Ὡς φθόγγος λύρας, ὡς μολπὴ ἀγγέλου θεσπεσία,
 Ἠκούσθη ἐν τῷ ἄδῃ μου « Δέν ἦτανε παιδί σου,
 Ἄλλ' ὄνειρον, ἀπατηλὴ μορφή τοῦ παραδείσου. »